

Moj svijet - šest godina

Autor Administrator

Vjerovali ili ne, dragi prijatelji, već je eto i ova godina kako se u beskrajnu veliku mrežu može naći i naš mali Moj svijet. Dobar je stari običaj u takvim prigodama malo zastati, osvrnuti se i pokušati provjeriti ispravnost prijeđenoga puta, i vidjeti to i kako dalje. Pokušati odgovoriti na pitanje koje još od početka visi negdje u zraku - ima li sve to skupa smisla.... ili nema? Treba li sve pustiti kraju i prihvatiti se pametnijega posla?

Malena mjesta srca moga...

I, u pravilu, kad bi nam se uèinilo da bi stvar trebalo završiti, prekinuti, dogodilo bi se neko vaše pitanje, neki prijedlog, pa èak i pohvala, što bi nam vratilo vjeru u ono što radimo i ohrabrilo za nastavak prièe. Ovoga puta za to je bilo ključno od gospođe B.: "Lijepo je što postojite". I kad bi ona jedina bila koja tako misli, a mi vjerujemo da nije, vrijedilo bi svakoga truda.

U ovom velikom svijetu koji nas okružuje, koji ponekad djeluje kaotično, otužno i beznadno, u kome smo svi samo jadne karike hranidbenog lanca, naš Moj svijet ostaje i dalje mala platforma za transmisiju lijepe riječi i komunikaciju ljudi dobre volje. I u ovoj prigodi, što bismo vam ljepše mogli dati od nekoliko pravih bisera Ujeviæeve poezije. Naravno, uz zanimljive priloge koje vi šaljete. ...Za let si dušo stvorena...

* * *

Divlji konji s livanjske visoravni

Oni su plemenita, prekrasna božja stvorenja, koja unatoè najsurovijim životnim uvjetima uspijevaju pronaæi vodu i lokvu vode, i preživjeti. Oni jesu divlji, ali slobodni. A koliko smo mi slobodni? I èega se sve odrièemo za ono malo komfora? Nemojte ovo propustiti.

http://mojsvijet.hr/images/docs/Divlji_konji.pps

Beèko Novo Mjesto

Navik on živi ki zgine pošteno...

http://mojsvijet.hr/images/docs/Becko_Novo_Mjesto.pps

Najljepše more na svijetu

http://mojsvijet.hr/images/docs/Hvala_ti_More.pps

Lijepo kao i poezija

http://mojsvijet.hr/images/docs/voda_kao_ogledalo.pps

Monet i Shakespeare zajedno

[http://mojsvijet.hr/images/docs/ Monet_Shakespeare.hrv.pps](http://mojsvijet.hr/images/docs/Monet_Shakespeare.hrv.pps)

Tin Ujeviæ
– nekoliko bisera

Igraèka vjetrova

Pati bez
suze, živi bez psovke,

i budi mirno nesretan.

Tašte su suze, a jadikovke
ublažit neæe gorki san.

Podaj se pjanom vjetru života,
pa nek te vije bilo kud;
pusti ko listak nek te mota
u ludi polet vihor lud.

Leti ko lišæe što vir ga vije,
za let si, dušo stvorena.
Za zemlju nije, za pokoj nije
cvijet što nema korijena.

Odlazak

U
slutnji, u èežnji daljine, daljine;
u srcu, u dahu planine, planine.

Malena mjesta srca moga,
spomenak Braèa, Imotskoga.

I blijesak slavna šestopera,
i miris (miris) kalopera

Tamo, tamo da putujem,

tamo, tamo da tugujem;

da èujem one stare basne,

da mlijeko plave bajke sasnem;

da više ne znam sebe sama,

ni dima bola u maglama.

Notturmo

Noæas

se moje èelo žari,

noæas se moje vjeðe pote;

i moje misli san ozari,

umrijet æu noæas od ljepote.

Duša je strašna u dubini,

ona je zublja u dnu noæi;

plaèimo, plaèimo u tišini,

umrimo, umrimo u samoæi.

Hrvatskim muèenicima

O gdje je plod od vašeg slavnog sjemena,
i da li kojim rodnom krvca vaša rodi!
Jer roblje još smo, snijuje samo o slobodi,
dok smrt je blizu gluha našeg plemena!

A kukavan je Hrvat novog vremena,
tepuša da ga stranac k stalnoj smrti vodi.
Ne opiru se klanju — krotko janje — hodi
i ne zna zbaciti groznog ropstva bremena.

Al vrcnuti je iskra iz vašeg kremenca!
Ja vjerujem, ja znam! Ta zar da uzaludu
sve žrtve vam i mučenici budu?

Da, roditi je rod od slavnog sjemena!
A ako ne, sam je zazvat pakla vatre
da spale sve, i grom da ropski narod satre!

Slabo

Po ovoj magli, ovoj kišnici-
o pjano srce, ne uzdiči.

Ti ljubilo si uzaludu,
a sada i tebe rodnu grudnu,

i tvoja èežnja, vapaj roba,
traži odnekud pokoj groba.

-Tu æu skoro da izdahnem,
tu æu skoro da usahnem,

na našem plavom, plavom valu,
na našem bijelom , bijelom žalu;

i sve æu naæi što sam trebo
pod tvojim svodom, Sveto Nebo,

plaveti sunca i vedrine
nad zemljom stare domovine.

Pobratimstvo lica u
svemiru

Ne boj
se! nisi sam! ima i drugih nego ti
koji nepoznati od tebe žive tvojim životom.
I ono sve što ti bje, æu i što sni
gori u njima istim žarom, ljepotom i èistotom.

Ne gordi se! Tvoje misli nisu samo tvoje! One u drugima žive.

Mi smo svi prešli iste putove u mraku,
mi smo svi jednako lutali u znaku
traženja, i svima jednako se dive.

Sa svakim nešto dijeliš; i više vas ste isti.

I pamtì da je tako od prastarih vremena.

I svi se ponavljamo, i veliki i èisti,

kao djeca što ne znaju još ni svojih imena.

I snagu nam, i grijehè drugi s nama dijele,

i sni su naši sami iz zajednièkog vrela.

I hrana nam je duše iz naše opæe zdjele,

i sebièni je peèat jedan nasred èela.

Stojimo èovjek protiv èovjeka, u znanju

da svi smo bolji, meðusobni, svi skupa tmuša,

a naša krv, i poraz svih nas, u klanju,

opet je samo jedna historija duša.

Strašno je ovo reæi u uho oholosti,

no vrlo sreæno za oèajnièku sreæu,

da svi smo isti u zloæi i radosti,

i da nam breme kobi poèiva na pleæu.

Ja sam u nekom tamo neznancu, i na zvijezdi

dalekoj, raspreden, a ovdje u jednoj niti,

u cvijetu ugaslom, razbit u svijetu što jezdi,

pa kad æu ipak biti tamo u mojoj biti?

Ja sam ipak ja, svojeglav i onda kad me nema,

ja sam šiljak s vrha ųrtvovan u masi;

o vasiono! Ja ųvivim i umirem u svjema;

ja bezimeno ustrajem u braæi.

Voæke zaborava

I

O
blago onom koji štiti tajnu
usuda svoga i sakriva ranu.
On znade ko je krivac sadržajnu
bolu što gordo sam ga taji danu.

O blago onom što veæ sad se slaže
da bude kao drugi svi ostali.

O blago onom što umije da laže,
za ljudsko oko da postane mali.

O blago njemu: našao je kljuèe,
zna da je kaŹnjen samo dobra radi,
ne radi zla, i ako srce tuèe
da biva stoga što se mlad ogradi.

O blago njemu ako posta hladan:
u grudi neæe ušuljat se zloba.

I usud svima bit æe tako skladan
ko velièajnost zajednice groba.

II

Blago onomu što zna za vrle èari
zakona ozgo što su svi u meði.

Jer to je propis najprvi, prastari:
sve obièniji što si mahom rjeði.

Blago onomu koji se ne buni,
on je odista ugodio bogu.

On je u svojoj pravednièkoj kruni
par muèenièkom divu bosonogu.

O blago onom koji jad otrpi,
te pored ruga slušano;anog u bijedi
promakne gluh, u sirotinjskoj krpi
snoseæi breme tuðih zapovijedi.

No blago, blago ko se ne osveti,
tek njemu blago! Ni kad ga najdraži
ubo bodežom, popljuvao sveti,
ako je usred razvalina laži

spasao kumir iz praha oltara
taj što je vjeran svojem zloduhu,
taj što je jaèi nego vjera stara,
iz njega bolji èovjek progovara:

on je živio i umro u duhu!

Svakidašnja jadikovka

Kako
je teško biti slab,
kako je teško biti sam,
i biti star, a biti mlad!

I biti slab, i nemoæan,
i sam bez igdje ikoga,
i nemiran, i oèajan.

I gaziti po cestama,

i biti gažen u blatu,
bez sjaja zvijezde na nebu.

Bez sjaja zvijezde udesa
što sijaše nad kolijevkom
sa dugama i varkama.

–O Bože, Bože, sjeti se
svih obećanja blistavih
što si ih meni zadao.

O Bože, Bože, sjeti se
i ljubavi, i pobjede
i lovora i darova.

I znaj da Sin tvoj putuje
dolinom svijeta turobnom
po trnju i po kamenju,

Od nemila do nedraga,
i noge su mu krvave,
i srce mu je ranjeno.

I kosti su mu umorne,
i duša mu je žalosna,
i on je sam i zapušten.

I nema sestre ni brata,
i nema oca ni majke,
i nema drage ni druga.

I nema nigdje nikoga

do igle draèa u srcu
i plamena na rukama.

I sam i samcat putuje
pod zatvorenom plaveti,
pred zamraèenom puèinom,

i komu da se potuži?
Ta njega nitko ne slušava,
ni braæa koja lutaju.

O Bože, žeže tvoja rijeè
i tijesno joj je u grlu,
i željna je da zavapi.

Ta besjeda je lomaèa
i dužan sam je viknuti,
ili æu glavnjom planuti.

Pa nek sam krijes na brdima,
pa nek sam dah u plamenu,
kad nisam krik sa krovova!

O Bože, tek da dovrši
peèalno ovo lutanje
pod svodom koji ne èuje.

Jer meni treba moæna rijeè,
jer meni treba odgovor,
i ljubav, ili sveta smrt.

Gorak je vijenac pelina,
mraèan je kalež otrova,

ja vapim žarki ilinštak.

Jer mi je muèno biti slab,
jer mi je muèno biti sam
(kada bih mogao biti jak,

kada bih mogao biti drag),
no muèno je, najmuènije
biti veæ star, a tako mlad!

Bura na Braèu

U
prozore i vratnice
lupa bura tmurnih ura;
dršæu male dvokatnice.
Bura. Bura. Bura. Bura.

Kao misli zlopatnice,
kao duše sve patnice,
u pjesmi bez rijeèi
struje hladni žmarci
u kuæe bez peæi;
tresu male dvokatnice,
u prozore i vratnice.
Jauèu šumarci.

Uz obalu stabla gura.
Vjetar gruva, grmi: hura!
Ko bi zvuèna duša bila
razapeta povrh krova?

Odgonetah: ti si vila

Mosora i Biokova.

Ti se žièiš zvonkim staklom,

ti si jecaj tog konopca,

a nad morskim bijelim paklom

gordi polet divljeg kopca,

oblik lađareva ropca.

O te muke tvoga plaèa,

o te pjesme tvoga braèa

izbodene povrh draèa:

buro, ti si blokus Braèa.